

Francisco de dia, Paco de nit

El dia 19 de juny el secretari general d'ERC, Josep Lluís Carod Rovira, es va entrevistar al Parlament amb una delegació de la Confederación de Entidades Culturales Regionales de Catalunya (CECREC), encapçalada per l'inefable Francisco García Prieto, per parlar de la futura llei del català. Segons van ressenyar els diaris de l'endemà, la reunió es va desenvolupar en un clima cordial malgrat les discrepàncies entre uns i altres. A la sortida, García Prieto va declarar: "El treball conjunt i el diàleg és molt important. Si tots som capaços d'anar informant millor cada dia, Catalunya continuarà treballant en pau i tranquil·litat i aquí no hi haurà problemes". Titular en un diari: "No habrá problemas". Missatge moderat i de conciliació, almenys aparentment.

Molt aparentment. El mateix dia de l'entrevista entre Carod i García Prieto, a la nit, vaig assistir convidat a un sopar tertúlia organitzat per la Asociación por la Tolerancia on el convidat estrella era, precisament, García Prieto, Paco per als amics. I la veritat és que vaig tenir la sensació que sí que n'hi haurà, de problemes. I greus. Jo no coneixia el líder de la FECAC personalment. Només en sabia el que sap tothom, més el que es diu en ambients ben informats: que els polítics catalans el cuiden molt per la influència que exerceix sobre el món de la immigració organitzada, que la Generalitat "compra" la seva neutralitat a base de subvencions per a la FECAC i la Feria de Abril de Santa Coloma, i que amb aquesta fira fa un negoci rodó perquè només hi deixa entrar els productes gastronòmics andalusos que ell representa en exclusiva a Catalunya.

Paco es va vantar durant tota la nit de la por que li tenen els polítics catalans. Va assegurar de tenir línia directa amb el president Pujol —"cuando le llamo se pone siempre"—, i de tenir prou poder per vetar l'entrada d'un conseller a la Feria de Abril de Santa Coloma. "Me tienen miedo porque saben el apoyo que tengo, y quieren los votos". Va explicar que havia creat la CECREC —que agrupa cases regionals de totes les re-

gions espanyoles, no només andaluses— exclusivament per fer front "a los problemas lingüísticos y políticos que yo veía venir hace meses", problemes que va exemplificar amb la nova llei que es discuteix al Parlament. I sobre la llei va repetir diverses vegades: "tranquilos, que se va a hacer lo que nosotros les decimos. La inmersión hay que quitarla" (sic). Un dels seus lloctinents, de cognom Llamazares i representant de Castella i Lleó, va reblar el clau: "y si no la quitan, saldremos a la calle".

En un clima de complicitat absoluta amb tots els assistents al sopar (menys un!), Paco va prometre suport a les organitzacions de defensa del castellà i es va atorgar la representació moral de "tres millones de castellanohablantes". En la mateixa línia etnicista, va afirmar: "yo no soy catalán, soy andaluz". I tot i que no es va comprometre com volien els de la Tolerancia, va deixar la porta oberta a la convocatòria d'una gran concentració festiva davant del Parlament el mes de setembre en contra de la nova llei del català. "Si hace falta sacar un millón de personas a la calle, las saco, y si hay que recoger quinientas mil firmas, las recogemos puerta a puerta". Donant suport a les crides a la mobilització, un catedràtic d'universitat va pro-

nunciar, textualment: "según a qué precio, la convivencia es una indignidad".

De dia, "no habrá problemas". De nit, "la inmersión la vamos a quitar". Quin és el García Prieto real? El Francisco que s'entrevista amb Carod i Pujol, i que a canvi d'una subvenció s'oblidarà de la immersió, o el Paco que sopa amb els militants del castellà i proclama que "ya está bien de callarse"? Ningú no ho diu, però és bo que se sàpiga: la ponència parlamentària que elabora la nova llei del català treballa sota els efectes d'un xantatge tan invisible com real. I el que ens hauria de fer reflexionar a tots és el fet que, quasi vint anys després de l'Estatut, el fantasma del lerrouxisme encara tingui vigència i condicioni la classe política catalana com la condiciona. Hi ha alguna cosa que s'està fent molt malament. ■

EDUARD VOLTAS

"Quin és el García Prieto real? El Francisco que s'entrevista amb Carod i Pujol, o el Paco que sopa amb els militants del castellà i proclama que 'ya está bien de callarse'?"